

Sygn. akt II K 388/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Mrągowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Szalachowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Rabuczewska

w obecności oskarżyciela skarbowego - - -

po rozpoznaniu dnia 12/12/2018 r. sprawy

M. G. syna A. i M. z domu L.,

ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

nie dopełnił obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych złożonym w dniu 27 stycznia 2015 roku do Urzędu Skarbowego w K. zeznaniem PIT-39 za 2013 r. wykazując kwotę dochodu z odpłatnego zbycia nieruchomości 230.100,00 jako zwolnioną z opodatkowania oświadczając wydatkowanie jej w całości na własne cele mieszkaniowe, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku dochodowego od osób fizycznych w kwocie 43.719,00 złotych, czym naruszył przepisy art. 30 e ust. 7 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (tj. Dz.U. z 2012 r. poz. 361 ze zm.)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s.

O R Z E K A :

I. Oskarżonego **M. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s., przy czym ustala, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne i na podstawie art. 41 § 1 k.k.s. oraz art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. **postępowanie karne warunkowo umarza na okres próby lat 2 (dwóch);**

II. Na podstawie art. 41 § 2 k.k.s. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia w całości należnej skarbowi Państwa należności publicznoprawnej w terminie i na zasadach określonych w decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. o rozłożeniu należności na raty;

III. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. Z art. 119 § 1 k.k.s. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi.

Sygn. Akt IIK 388/18

UZASADNIENIE

M. G. stanął pod zarzutem tego, że nie dopełnił obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych złożonym w dniu 27 stycznia 2015 roku do Urzędu Skarbowego w K. zeznaniem PIT-39 za 2013 r. wykazując kwotę dochodu z odpłatnego zbycia nieruchomości 230.100,00 złotych, jako zwolnioną z opodatkowania oświadczając wydatkowanie jej w całości na własne cele mieszkaniowe, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku dochodowego od

osób fizycznych w kwocie 43.719,00 złotych, czym naruszył przepisy art. 30 e ust. 7 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (tj. Dz.U. z 2012 r. poz. 361 ze zm.), tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s.

Sąd ustalił, co następuje:

Oskarżony M. G. w dniu 24 kwietnia 2013 roku na podstawie aktu notarialnego Rep. A Nr (...) dokonał odpłatnego zbycia udziału $\frac{3}{4}$ części lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. na ul. (...) za cenę 230.240,00 złotych (d. kserokopia karu notarialnego k. 6-9). Sprzedaż tą oskarżony dokonał przed upływem pięciu lat od dnia nabycia, złożył także zeznanie podatkowe PIT - 39 za 2013 r. w którym wykazał, że przychód uzyskany ze sprzedaży zostanie wydatkowany w okresie 2 lat na własne cele mieszkaniowe

W toku czynności sprawdzających przeprowadzonych w Urzędzie Skarbowym w K. ustalono, że M. G. nieprawidłowo rozliczył podatek dochodowy za 2013 rok tj. nie dopełnił obowiązku złożenia korekty zeznania PIT-39, w związku z niewydatkowaniem kwoty 230.100,00 zł uzyskanej ze sprzedaży mieszkania na własne cele mieszkaniowe.

Oskarżony w dniu 20 lipca 2018 roku złożył oświadczenie o niewydatkowaniu kwoty uzyskanej ze sprzedaży na własne cele mieszkaniowe oraz korektę PIT-39 za 2013 r., w której wykazał przychód z odpłatnego zbycia nieruchomości praw majątkowych oraz wykazał należny podatek w wysokości 43.719,00 złotych (d. k. 4, 5).

Oskarżony M. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w 2012 r. zmarła jego mama, tata nie żył od ośmiu lat. Po rodzicach odziedziczył 44 metrowe mieszkanie położone w W.. Ponieważ od 24 lat mieszka i żyje na mazurach, postanowił to mieszkanie sprzedać. Sprzedał mieszkanie za kwotę 300 tys. zł. Do wydatkowania była kwota 231 tys. zł. Napisał pismo do urzędu, że będzie wydatkował te pieniądze na cele mieszkaniowe. Chciał kupić mieszkanie dla dzieci w O.. W 2014 r. ciężko zachorowała jego teściowa, zmarła w 2016 r. Ponosił koszty związane z opieką teściowej. Ponadto, jego najstarsza córka od 8-9 lat cierpi na depresję, co wiąże się z jej leczeniem w szpitalu psychiatrycznym w Ł.. Koszty leczenia córki są wysokie, bo większość wizyt jest prywatnych, leki są bardzo drogie. Wszystkie jego dzieci studiują. W 2015 r. skorygował zeznanie PIT 39 w US w K. z prośbą o rozłożenie jej na raty. Dostał telefon z US, że powinien te pismo wycofać, bo nie widnieje wobec niego żadna zaległość. Tak to rozumiał, że urząd go wezwie jak będzie zaległość (d. wyjaśnienia oskarżonego k. 48-49).

Sąd zważył, co następuje:

Wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i znajduje pełne odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, dowodach natury osobowej i rzeczowej. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są one spójne z innymi zebranymi w sprawie dowodami, dowodach natury osobowej i rzeczowej.

Rozważając problem prawnie – karnej oceny zdarzenia należy w szczególności podkreślić, że okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości. Nie ma zatem wątpliwości, ani co do tego, że oskarżony wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu czynu wymienione w konkretnym przepisie art. 56 § 1 k.k., jak i że spełnione zostały warunki odpowiedzialności koniecznej do uznania M. G. za sprawcę przestępstwa. Dalej, jak wynika z materiału dowodowego, oskarżony cieszy się uprzednią niekaralnością, zaś czyn zagrożony jest sankcjami, które umożliwiają zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania. W ocenie Sądu niewątpliwa jest pozytywna prognoza kryminologiczna oskarżonego. Należy przyjąć, że w tej sytuacji istnieją wszelkie przesłanki, by warunkowo umorzyć postępowanie, w uznaniu okoliczności, że sprawca pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa. Dodatkowo należy wskazać, że w przedmiotowej sprawie wymierzenie kary czy to grzywny czy też pozbawienia wolności lub obu tych kar łącznie nie jest konieczne ani celowe, mając przy tym na uwadze także to, że należność publicznoprawna w odrębnym trybie powinna być egzekwowana w drodze egzekucji karno-skarbowej, zaś represja karna w tego rodzaju sytuacjach powinna być specyficzna i adekwatna do okoliczności faktycznych i zasad określonych w art. 12 § 2 k.k.s.

Dlatego też należy, zdaniem Sądu przyjąć, że stopień winy nie jest znaczny. Co do kwestii ustalenia stopnia społecznej szkodliwości, to należy odnieść się do determinantów tego stopnia. Niewątpliwie rodzaj naruszonego dobra prawnego, jego charakter oraz rozmiar szkody, są w pewnym sensie istotne, tym nie mniej, sposób popełnienia czynu, rodzaj naruszonych reguł ostrożności oraz stopień ich naruszenia, w kontekście swego rodzaju niedbałego zachowania oskarżonego powodują, że zdaniem Sądu, stopień winy i stopień społecznej szkodliwości nie jest znaczny, co oczywiście nie oznacza ich nieznacznosci czy też znikomości. Reasumując, jakakolwiek kara wymierzona oskarżonemu, przekraczałaby stopień jego zawinienia.

Z tych też względów uznając, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania, Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego na okres próby 2 (dwóch) lat (punkt I części dyspozytywnej wyroku).

Sąd zobowiązał nadto oskarżonego do uiszczenia w całości należnej Skarbowi Państwa należności publicznoprawnej w terminie na zasadach określonych w decyzji naczelnika Urzędu Skarbowego w K. o rozłożeniu należności na raty.

O kosztach procesu Sąd orzekł, jak w punkcie III wyroku.